

KULTUR & DEBATT

Kulturredaktør **FRODE BJERKESTRAND** mobil 97978790 Nyhetsleder **TONJE AURSLAND** tlf. 55 21 45 22 e-post: kultur@bt.no/debatt@bt.no

Dansekompagniet Carte Blanche etterlyser mer empati og utfordrer publikum til å gå i andres sko i sin nye forestilling.

DANS FESTSPILLENE

Carte Blanche

While They Are Floating
Studio Bergen

Dansere:

Caroline Eckly, Judith Arupa, Noam Eidelman Shatil, Olha Stetsyuk, Anne Lise Rønne, Guro Rimeslåttén, Ole Martin Meland, Daniel Mariblanca, Yousef Sbieh, Adrian Bartczak, Dawid Lorenc, Einar-Anton Nikkerud, Jack Lorentzen, Mathias Stoltenberg
Koreografi og konsept
Hooman Sharifi
Koreografiassistent
Rikke Baewert
Musikk
Helge Sten aka Deathprod

Avtroppende dansesjef Hooman Sharifi har aldri lagt skjul på at politikk og dansens samfunnsansvar er en viktig motivasjon i alt han gjør. Denne gangen er det den store flyktningkrisen verden står overfor han utforsker kunstnerisk.

Sharifi kom selv til Norge alene som asylsøker, og i forestillingens forseggjorte programhefte, er det nettopp unge flyktninger som forteller sine historier om forflytning. Forfatter Odveig Klyve snakker med ni personer om reisene de har gjort, og hva de drømmer om og lengter etter.

Dialog og samtale er også viktig innledningsvis i forestillingen. Danserne beveger seg rundt blant publikum mens vi strømmer inn. De forteller ulike reisehistorier.

Til tross for den vonde tematikken er «While They Are Floating» aldri overtydelig eller lar en politisk overbevisning gå på bekostning av selve danseopplevelsen.

Danseren Einar Nikkerud forteller oss at han er en 41 år gammel mann fra Aleppo. Han forteller at han savner og elsker konen og jentungen sin hjemme. Han bor nå i Drammen og håper på at han snart kan få sendt penger slik at de også kan komme til Norge. Ved å gå inn i andres sko og historier oppmuntrer danserne publikum til å gjøre det samme.

Det er et effektivt grep å dekonstruere "flyktningmassen" og ta utgangspunkt i noen nære historier. Etter danserne har snakket med oss, fortrolig og nærmere, går de ned på scenen og noen av danserne forteller

DANSER FLYKTNINGKRISEN: Danser Guro Rimeslåttén og resten av Carte Blanche klarer å kombinere samfunnsansvar og estetikk, skriver BTs anmelder, Charlotte Myrbråten.

FOTO: MARITA AAREKOL

flyktningers reisedagbok: "Jeg er Ismael fra Aleppo. Jeg er 17 år."

Scenerommet er udekorert og nakent bortsett fra et enormt gullfolieaktig klede som dekker bakre vegg. Det gir assosiasjon til alle bildene fra media med

flyktninger pakket inn i folie som desperat prøver å holde varmen etter en livstruende ferd over havet. Klede brukes samtidig også effektivt i forestillingen, og både kan gi assosiasjoner til solen og havet.

På vei hjem fra forestillingen

lander et helikopter med voldsom lyd ved huset mitt, og det er som om lydbildet fra forestillingen fortsetter. Helge Sten har skapt et urovekkende lydbilde der det høres ut som om en redningsaksjon er iverksatt. Det er uoversiktlig og durende,

som lyder fra fly, helikopter eller båter. Lyden av rotor og motor.

Det er effektivt og passer til de svartkledde danserne som ser ut som hvem som helst og som iscenesetter andres historier. Den drøye timen som utspiller seg på gulvet fremstår som en kamp.

Først danser de med blikket vendt ned, individuelt og innadvendt, men eksplosivt likevel. Som om danserne kjemper mot noe, og hele tiden må bruke hele seg og bevege seg over hele scenerommet. Det er visuelt slå-

ende vakkert og samtidig fysisk vondt med tanke på forestillingens tematikk.

Ole Martin Meland danser så hardt at det høres ut som et hjerte som banker. Flere dansere beveger seg så rastløst over

scenen så det nesten ser ut til at de letter, og silhuettene av danserne skaper vakre scenebilder. De befinner seg på ulike nivåer helt til et vendepunkt skjer og de må hjelpe hverandre. De sleper på hverandres kropp, tungt

og seigt, mens kroppene tappes for energi. Før de igjen kvikner til, men ikke vet hvor de skal og hvor de kan hvile.

«While They Are Floating» er en vakker og tankevekkende tittel til en forestilling som mestrer

å kombinere samfunnsansvar og estetikk. Som til tross for den vonde tematikken aldri er overtydelig eller lar en politisk overbevisning gå på bekostning av selve danseopplevelsen.